

ЛЕГЕНДА ЗА БАБА МАРТА

Живяла Марта със своите братя далеч в планината. Братята ѝ носели едно име - Сечко. Само че единият наричали малък, а другия - голям Сечко. От високата планина те виждали и чували всичко, каквото става по земята. Усмиввала ли се Марта,

погалвала и гадинки, и тревички. Стопляла простора с богатата си усмивка, блестяло като златно слънцето, прелитали весело птичките.

Веднъж една млада пъргава невеста подкарала овчиците си в планината, топло слънчице огряло, птички се обадили, та тревица стоката да попасе.

- Не извеждай, булка, ваклушите на паша, рано е! - думал ѝ свекърът, стар стария. Преживял много той и мъдро може да поучи. По-слънцето познавал старецът кога ветровете ще завейат, по месеца разбирал кога дъжд ще захване, кога град ще бие, кога зла зима ще вилнее.

- Кирпикожусите цъфтят сега, снахо - топло ѝ напомнил старецът.- Това е цвете лъжовно, не прецъфти ли, не му вярвай, кожухчето не сваляй!

- Е, тейко, какво ще ми стори Марта? Тя е жена и зло на жена не може да направи - казала невестата и подбрала овците и козите към планината.

Дочула Марта тези думи и тежка мъка ѝ домъчняла. Нищо че е жена, и тя може да покори слънцето като братята си, и тя има сила и бури и хали да посеете, и тя знае кога слънчев благодат да прати. Какво от това, че жена ѝ думат!

Не минало много. Тъмни облаци надвиснали над планината. Ветровете заблудили безмилостно набъбналата гора, леден сняг зашибал, захванала люта зима. Сковала се земята, замлъкнали птиците, секнал ромонът на ручея.

Непокорната млада овчарка така и не се върнала вече. Тя останала вкаменена заедно с овчиците си горе в планината.

